
Mám tě v hrsti

J. D. Robb

Nezabiješ.

Paul Rogan se nepovažoval za nábožensky založeného, ale když vstupoval do vestibulu, příkázání mu znělo v hlavě pořád dokola – ty čtyři slabiky duněly v lebce do rytmu kroků na naleštěné mramorové podlaze.

Stejně jako každý pracovní den posledních jedenáct let – pokud by odečetl dovolené a nemoci – projel osobní kartu čtečkou.

Stu u stanoviště ostrahy na něj kývl. „Další pondělí, co, pane Rogane?“

„Pondělí,“ zahučel Rogan a otočil se, jako každé pondělní ráno, k řadě výtahů.

Stu se zamračil. Vypadalo to, že pan Rogan přichází do práce s pořádnou kocovinou.

Rogan vešel do výtahu s hrstkou dalších manažerů, několika zaměstnanci administrativy a dvěma sekretářkami. Na sobě měl tmavý oblek s úzkými proužky, nažehlenou bílou košili a modro-červenou kravatu se vzorem do V zavázanou na jednoduchý uzel.

Navzdory kašmírovému svrchníku cítil, jak mu do kostí atletické postavy proniká chlad. V duchu slyšel naléhavý hlas.

Cecily. Melody.

Hlas mu připomínal jejich jména znovu a znovu, aniž by zároveň ustával druhý, čtyřslabičný rytmus.

Nezabiješ. Nezabiješ.

A přesto.

Vystoupil na dvaatřicátém podlaží, v ústředí společnosti Quantum Air. Na stěně za oválnou recepcí se skvělo stříbrné logo. Už tu pípaly a bučely vi-

deofony a počítače. Přepychová a pohodlná čekárna byla v tuto hodinu ještě prázdná. Za jednou stěnou z tmavého skla bylo vidět New York – panorama města s oblohou.

Nebe je dnes úžasně modré, pomyslel si Rogan a chvíli se na něm zdržel pohledem. *Jak může být tak modré, tak jasné?*

Odvrátil se a bez obvyklého pozdravu trojici zaměstnanců v recepci přešel k dvojkřídlým proskleným dveřím.

Otevřely se a dvě poloviny firemního loga odjely se zasyknutím do stran. *Cecily. Melody.*

Nezabiješ.

Míjel asistenty, pracovní stoly sekretářek i kanceláře. Ještě sice nebylo ani devět hodin, ale všude seděli elegantně oblečení muži a ženy, otvírali kufříky a popíjeli kávu, zatímco studovali různá hlášení.

Jeho tajemník vyskočil na nohy. *Tak mladý, tak chytrý, tak seriózní*, pomyslel si Rogan. Sám býval stejný, úplně stejný. Kdysi dávno.

„Dobré ráno, pane Rogane. V tabletu jsem vám aktualizoval program konference na devátou hodinu. Máte ho na stole. Jestli jste připravený, můžeme projít několik novinek...“

„To není nutné. Žádné hovory, Rudy.“

Rudy se nadechl, aby něco řekl, ale Rogan za sebou zavřel dveře do své kanceláře. Rudy se zamračil, když uslyšel cvaknutí zámku, ale usoudil, že jeho šéf prostě potřebuje před velkou prezentací pár minut klidu.

Rogan zatím v kanceláři prosil, škemral a žádonil. Hlas v jeho hlavě vůbec nezměnil tón. Byl dokonale klidný, naprosto chladný. Když se ozval další, zoufalý a vyděšený, Rogan se rozplakal.

Rozechvěle si svlékl kabát a znovu se zahleděl přes prosklenou stěnu na modrou oblohu. Stál v kanceláři, o jejíž získání tak usiloval.

Dnes vše končilo, na přelomu února a března 2061. Uplynulo jedenáct let od doby, kdy nastoupil u společnosti Quantum jako služebně nejmladší manažer.

Ten hlas mu dal vybrat ze dvou možností, ale vlastně vůbec nebylo na výběr.

Odevzdaně poslechl pokyny, které mu zněly v hlavě, a otevřel kufřík.

V osm padesát šest vyšel z kanceláře. Rudy znovu vyskočil. „Pane Rogane, chtěl jsem vám říct, že jsem přidal několik poznámek a nějaká osobní data o paní Karsonové. Pro lepší navození atmosféry.“

„Dobře, Rudy.“ Rogan se na okamžik zastavil a zadíval se do jeho mladého, seriózního obličeje. „Odvádíte dobrou práci. Jste přínos pro mě i pro Quantum Air.“

„Díky.“ Rudy se rozzářil. „Dnes je velký den.“

„Ano, velký den.“

A Rogan cítil na bedrech jeho plnou tíhu. Vešel do konferenční místnosti. „Přestaňte, prosím,“ zašeptal. Srdce mu bušilo v hrudi jako krutá pěst.

Za prosklenou stěnou zářila modrá obloha nad centrem Manhattanu, kterým se vinula třpytivá řeka. Na nástěnné obrazovce svítilo nehybné logo firmy.

Na dlouhém, naleštěném stole byly připravené tácy se sladkým pečivem, dokonale zralým ovocem a džbánky s vodou – perlivou i neperlivou. Porcelánové šálky čekaly, až je asistentky naplní čajem nebo kávou.

U stolu seděli dva zástupci EconoLiftu – jeden muž, jedna žena – a studovali něco na tabletech, šálky a sklenice na dosah ruky. Proti nim seděli dva Roganovi společníci. Další křesla obsadili právníci a účetní obou společností.

„Musí existovat jiný způsob,“ zahučel Rogan.

Sandy Planková – viceprezidentka pro účetnictví – se na něj tázavě podívala.

Rogan však slyšel jen hlas ve své hlavě.

Přesně v devět hodin se dveře znovu otevřely a v nich se objevil Derrick Pearson, prezident a výkonný ředitel Quanta. Přejel místnost pohledem a pak se splývající hřívou černých a stříbrných vlasů vešel dál spolu s Wiliminou Karsonovou.

Karsonová – prezidentka Econo – měřila v kozačkách na vysokých podpatcích přes sto osmdesát centimetrů. Tvořili spolu impozantní pár: Pearson v černém obleku a stříbrné kravatě, Karsonová v červených šatech a krátkém saku.

Všichni kolem stolu se postavili.

„Dobré ráno,“ pozdravil Pearson hlasem, který připomínal řev lva. „Připojte Chicago, Nové L. A., Atlantu, Londýn, Řím a Paříž.“ Po jeho pokynu

se na obrazovce rozzářily jednotlivé sekce s obdobnými konferenčními místnostmi nebo pracovny a s dalšími lidmi v oblecích.

Hlas v Roganově hlavě nepřestával mluvit, čím dál pronikavěji a naléhavěji. Pak se zvýšil do křiku.

Rogan klopýtavě postoupil o dva kroky kupředu a přerušil Derrickovo úvodní přivítání.

„Paule.“ Pearson se – spíš překvapeně než podrážděně – dotkl rukou lokte své společnice. „Willimino, s Paulem už ses setkala. Paul Rogan, náš viceprezident pro marketing.“

„Derricku... Nemám na výběr. Je mi to líto.“

Něco v jeho hlase a očích přimělo Karsonovou o krok couvnout, zatímco Pearson mu vyšel naproti.

„Jsi v pořádku, Paule?“ zeptal se a sevřel Roganovo předloktí.

„Je mi to líto. Je mi to moc líto.“

Rudy právě pospíchal ke konferenční místnosti s tabletem, který Rogan zapomněl u sebe na stole. Zbývaly mu poslední tři kroky ke dveřím, když nastala exploze.